



על אהבה, משאיות ומחסור בנהגים

לכבוד ט"ו באב, חג האהבה היהודי, סיפור משמח על משאית, אהבה אך גם מוסר השכל קצת מטריד בצידו



דבר המנכ"ל

לפני ימים אחדים ציינו את יום תשעה באב, היום העצוב ביותר בלוח השנה היהודי. ביום זה אנו מתאבלים על חורבן בית המקדש הראשון והשני. חורבן בית המקדש

נבע בגלל שנאת חינום. באותו זמן גם הוכרז אצלנו סכסוך בנמלי הארץ. שוב, יש לאמר...

בכל שנה בני ישראל במדבר היו חופרים לעצמם קברים בתשעה באב ומחכים שם למותם. ועל כן הם המשיכו להיכנס לקברים בלילות שלאחר מכן מתוך מחשבה שאולי טעו בתאריך. משהגיע ט"ו באב, ליל הירח המלא, הבינו שהעונש תם וחגגו את סיומו. בתקופת בית שני, בחג טו באב, בנות ישראל היו יוצאות במחולות לכרמים בבגדים לבנים והגברים באו לבחור נשים ולחטוף אותן. והשנה, בימי בין המצרים נופל לו צום הראמאדן - הגורל כנראה מאחד בין 2 העמים. אם אשייך את מילות הפתיח למאמר כולו בפרספקטיבה של ... מה קורה לנו בחיים המקצועיים לא אוכל לעבור לסדר היום נוכח המצב בו אנו שרויים. מדינה שלמה עומדת תחת איום של סגירת נמלים ע"י ועדים?

אל תשכחו ועדים נכבדים כי בית המקדש השלישי (מדינת ישראל) גם הוא עלול לבוא לידי חורבן בגלל שנאת חינום. אני מנסה לחשוב שבע שנים לאחר ומחפש "מה אתם עשיתם בשביל מדינה?" וניזכר איך כמעט בכל תקופה לפני החגים אתם שם בנמל אשדוד האטתם את העבודה, הפסקתם להכניס אניות ... והינה עם כתיבת שורות אלו אני נזכר כי אתמול מתצפית שעשיתי על הנמל מ"גבעת יונה" ראיתי כי 10 אניות ממתניות להיכנס לנמל והנמל ריק ... (אולי יש סיבות להן איני מודע?)

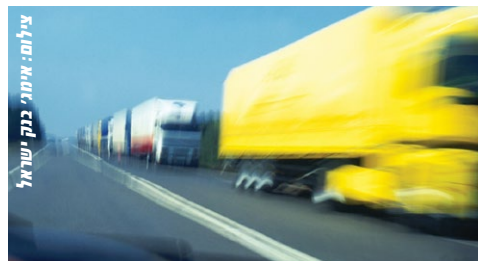
עצתי לכם כמתבונן מהצד אך מעורב בהפסדים אין סופיים הנגרמים לכם, ללקוחותכם ולמדינת ישראל - אל תהיו מיליטנטים תפסיקו להחריב... תמצאו את שביל הזהב, ותעבדו יחד איתנו!!!

אם נבליט את סיפור חוסר הנהגים בשוק ההובלה ככותרת ניווכח כי גם אתם חברי הוועדים הגדולים בנמלי ישראל אשר לדעתכם תורמים רבות למדינה תואילו ותישאלו נהגים אשר פוקדים את נמלי המדינה מה הם חושבים עליכם ואז אולי תבינו עד כמה אתם ורק אתם אשמים במצב אליו נקלעתם.

אסיים את הטור שלי בברכות "רמדאן כרים" לחברינו המוסלמים אשר צמים בימים אלו את צום הרמדאן. ולאלו אשר צמו את צום תשעה באב - אני מקווה שהתפללתם למען כולנו - כי אין לנו צורך בחורבן בית שלישי.

שלכם
אבי קוסוטו
מנכ"ל סע-שא

מודרך" (בחיים לא הייתי מגלה לבד מה הדרך הנכונה לטפס על המפלצת הזו"). תניחי רגל פה, אל תפחדי, עכשיו תאחזי בידית ההיא. רגל שנייה שם וזהו את בקבינה. הדרך אותה שלומי נהג הסמי טריילר הג'נטלמן, שירד במיוחד מתא הנהג ונעמד מאחוריה לפקח שהיא עולה בשלום.. הייתה זו משאית ענקית שנוסעת לאילת להעמיס ציוד. (גם פרטיה שמורים אצלנו) ואיך זה קרה? שאלנו והיא שוב חייכה והביטה באהבה על בעלה. "אורלי הדוקטורנטית מבוסטון שהיא עצמה מעולם לא הייתה במסיבת רווקות כתבה לי מסר אישי שאחיה הצעיר 'המתוק' שלומי עובד כנהג משאית ואם היא חוצה היא תבדוק אם הוא יוכל לקחת אותה איתו לסיבוב בקבינה. שלומי בהתחלה נלחץ מהרעיון לצרף אליו טרמפיסטיט "לסיבוב" ואמר שאין סיבוב, הוא עובד רק על הקו לאילת, אבל אחרי קצת לחץ מהאחות הגדולה נכנע והסכים לקחת איתו נוסעת לנסיעת היכרות במשאית. וכך לראשונה ב-29 שנות חייה נסעה מאיה בקבינה של משאית ועוד



לאילת. לראשונה בחייה ראתה את הכביש מלמעלה. המכונית נראו לה לפתע כגמדות קטנות וחסרות חשיבות, הקבינה הייתה מרשימה ומלאת עוצמה, הכסא שלה היה רך ונעים והיא חשה קצת כמו בלונה פארק. ו...? שאלנו

ומאיה חייכה ואמרה "א...בדרך התאהבתי בו. בהתחלה הייתי בהלם מהמשאית ואחרי שיצאתי מההלם הפניתי סוף סוף את מבטי לנהג. זה קרה באזור חצבה... " היו לו פנים מאירות כשהוא נהג את המשאית" אמרה לנו, "כל כך התלהבתי לראות אותו מתמך את הרכב הענקי הזה עם החיוך שלו ואווז בהגה בכפות ידיו הנאות. הוא סיפר לי סיפורים מצחיקים על העבודה שלו. כל כביש הערבה התגלגלתי מצחוק. מסיפוריו. מעולם הדרך לא עברה כל כך מהר. גם שלומי התאהב בטרמפיסטיט. זה היה שידוך משמייים. נס האהבה. אחרי פחות משנה הם התחתנו. האחות אורלי תפסה שלוש ציפורים במכה, גם מצאה אהבה לאחיה הצעיר, גם סידרה לעצמה חלק בגן עדן (שאומרים ששמור למי שמשדך שידוך מוצלח) וגם בעצמה הגשימה חוויה שלא עשתה מעולם קודם לכן: היא הייתה במסיבת רווקות. המסיבה של גיסתה לעתיד. ואז מאיה אמרה לנו "כשהשתחררתי מהצבא אמא שלי תמיד אמרה לי שאם אלך לאוניברסיטה אתחתן עם אקדמאיי. היא ביטאה את המילה אקדמאי בטון מתנגן כזה מחקה את אימה, עם שרירי מבטא רוס, אז הלכתי לאוניברסיטה והתחתנתי למרבה השמחה עם נהג משאית". הנוכחים התגלגלו מצחוק מהסיפור המקסים. שאלנו את שלומי מה יעשו אחר כך

ושלומי ענה שאחר כך הם שבים לארץ והוא הולך לגדל גפנים. בדרך חזרה הביתה שוחחנו על סיפור האהבה היפה הזה שקצת צבט את הלב. הנה עוד אחד מהטובים שעוזב את המקצוע. המחסור בנהגים איכותיים מעמיק עוד קצת ולא נראה שהמחסור החמור הזה מטריד מישהו מקובעי המדיניות.....

יוסי ריבלין

בדרך חזרה מביקור אצל כמה חברות הובלה נכנסנו לאחד המושבים ל"שתייה" שערך שלומי, אחד מנהגי המשאיות שעובדים עם ארגון "סע-שא". "אחד הטובים", אמר אבי בצער בטרם נכנסנו כי "שתייה" במקרה הזה מאותתת על פרישה קרובה שלו מהמקצוע.. הגענו אל הבית ואת פנינו הקבילו בשמחה שלומי ורעייתו הטרייה, מאיה. זוג צעיר ונאה. הזמנו להיכנס אל חצר הבית ושם מצאנו עוד אורחים מכל גווי הקשת נהגי משאיות ותיקים, סדרנים, מנהלים ואף דוקטורים ופרופסורים מהאוניברסיטה. האווירה הייתה נעימה והאוכל טעים. כשנתרנו רק קומץ אורחים אינטימי, לא התאפקתי ושאלתי את שלומי למה הוא עוזב והוא ענה שהוא נוסע עם רעייתו לבוסטון. היא התקבלה שם לפוסט דוקטורט באוניברסיטה יוקרתית, הוא ילמד שם את מקצוע החקלאות. בטוב ליבנו באוכל ובשתייה כדת (רק מי שלא נוהג כמובן) שאלתי אותו איך הם הכירו זה את זה... שלומי קרא לרעייתו וביקש ממנה שתספר לנו על היכרותם. לכבוד יום האהבה אני עוזב לרגע את צרות ענף ההובלה ומביא לפניכם סיפור אהבה מתוק על גלגלים כפי שסופר לנו על ידי מאיה, רעייתו הטרייה של שלומי. הזוג הצעיר נתן אישורו לפרסום אך ביקש בלי פרטים מזהים, אלו שמורים במערכת.

הכל החל בפורום וירטואלי באינטרנט שנקרא רצים לדוקטורט. פורום שנועד לדוקטורנטים ישראלים מכל העולם לסייע להם בהשגת מקורות מידע מדעיים, הוצאת קיטור על המנחים, על הסטיסטיקה, על השכר הנמוך של הדוקטורנטים, מקורות זמינים למלגות, צרות עם התזה וכיוצא באלו.

בוקר אחד החליטה מנהלת הפורום, בעצמה דוקטורנטית מהאוניברסיטה העברית לחקר תרבות, להכניס קצת משובת נעורים לפורום הרציני והכבד והכריזה על משחק. משחק וירטואלי בו כל אחד מתבקש לכתוב משפט אחד על אודות דבר שהוא טרם עשה בחייו והוצה להגשים. מי שיכול לסייע בידי כותב ההודעה לממש את הדבר שטרם עשה, מוזמן לפנות אליו באופן פרטי ולהציע את עזרתו. יצח מי שעשה כמה שיותר דברים. המשחק יצא לדרך.

בתוך זמן קצר החלו הדוקטורנטים והדוקטורנטיות לספר על חוויות שהם טרם מימשו בחייהם. אחת כתבה שטרם ראתה את הבית הלבן, ואחד כתב שמעולם לא הלך מכות, אחד כתב שמעולם לא שבר עצם בגופן, ואחד אחר לא צנח צניחה חופשית, ואחת כתבה שמעולם לא צללה עם בלוני חמצן, ועוד אחד כתב שמעולם לא ראה במציאות את ביבי נתניהו ועוד ועוד חוויות שאנשים טרם חוו. הייתה גם אחת בשם אורלי דוקטורנטית לתקשורת מבוסטון אשר כתבה שהיא מעולם לא הייתה במסיבת רווקות. שאלתי את מאיה מה היא כתבה והיא חייכה, הביטה אל שלומי בעלה ואמרה "זהו. פה טמון הסיפור שלנו..כתבתי שמעולם לא נסעתי בקבינה של משאית. מעולם". אחר כך הסבירה, אמנם פעם אחת או פעמיים בתיכון ובצבא היא ישבה אמנם עם כל השאר בארגז הנוסעים מאחורה, אבל בקבינה, ליד הנהג, מעולם לא.



ואז היא סיפרה לנו איך כמה ימים אחרי היודי שלה באותו פורום האינטרנטי, היא נטלה חופשה קצרה מהעבודה והודיעה גם לפרופסורית שלה באוניברסיטה שהיא נעלמת לחופשה קצרה בת יומיים, היא ארגנה לה תיק קטן, ומצאה עצמה בתוך קבינה ענקית של סמי טריילר בדרך לאילת. המשאית אספה אותה בצומת סגולה ליד פתח-תקווה, מאיה טיפסה לקבינה "בטיפוס